

[Svend Auken]

brugsudvidelsesmuligheder for de højtlønnede, og når statsministeren samtidig i sin redegørelse siger, at der overhovedet ikke er råd til en forøgelse af det private forbrug – jeg citerer statsministeren – så er det indlysende, at der er andre, der må have indskrænket deres forbrugsmuligheder tilsvarende. Og det er jo netop de lønmodtagere, som hr. Ivar Hansen taler så varmt for.

Statsministerens oplæg giver ingen mening, hvis der ikke forholdsmæssigt sker en større inddragelse af forbrugsmuligheder for mellemindkomster og lave indkomster for at finansiere skattelettelser for de højeste indtægter, og derfor duer det ikke som grundlag for en indkomstpølitik i det danske samfund. Det gør derimod »Gang i 90'erne«.

Må jeg så i øvrigt gøre opmærksom på én ting, når vi taler så meget om marginalsatker: De mennesker, der betaler allermost af den sidst tjente krone i det danske samfund, er ikke dem med de meget høje indtægter, det er mange af de børnefamilier, der oplever, at når de tjener 100 kr. ekstra, skal de ikke bare betale mere i skat, men så stjæles hele gevinsten af reducerede boligtilskud – dvs. højere huslejer – højere daginstitutionstakster osv. Vi har eksempler på, at folk med meget, meget små indtægter betaler 100 pct. i marginalskat. Det er den gruppe, man først og fremmest burde interessere sig for. Der findes i øvrigt også mange pensionister, der er udsat for dette problem, og derfor har Socialdemokratiet foreslået i »Gang i 90'erne«, at der indføres et marginalskatteeft for børnefamilierne og for pensionisterne.

Det er på den måde, man kan føre en retfærdig fordelingspølitik, der gør det muligt, som vi tilsyneladende alle er enige om, nemlig at føre indkomstpølitik over en længere periode.

(Kort bemærkning).

Ivar Hansen (V):

Nu har vi jo før set, at hr. Svend Auken har været lidt vel hurtigt med sine konklusioner. Det tror jeg også hr. Svend Auken er i dag, når han på forhånd konkluderer, hvad der er flertal for og ikke er flertal for.

Så vil jeg sige til hr. Lykketoft: Kan vi ikke snart blive fri for den gamle, konserverede påstand om, at Venstre nok inderst inde helst ville have kvinderne hjem til kødgryderne, som det hedder? Kunne vi ikke være enige om at tage

udgangspunkt i, hvordan arbejdsmarkedet er i 1989, hvor alle unge får en uddannelse – i hvert fald som hovedregel – og ønsker at bruge den og indrette deres tilværelse, også i en familie, sådan, at de kan bruge deres uddannelse og have et job og tjene penge og indrette sig på det? Sefvølgelig, sådan må det være.

Men det, hr. Lykketoft er eksponent for og talsmand for, er efter min opfattelse den forældede tankegang, som råder i mange faglige organisationer, at man skal være 8 timer på en arbejdsplads eller slet ikke. Kunne hr. Lykketoft og hr. Nyrup Rasmussen, som har nære kontakter til fagbevægelsen, ikke tale med de folk, om ikke vi kunne skabe et lidt mere fleksibelt arbejdsmarked, sådan at de mennesker, mænd som kvinder, der havde lyst til at have et deltidsjob, kunne få det og ikke skulle forhindres i det af snævre fagpolitiske interesser?

Så taler hr. Nyrup Rasmussen videre om barbariske nedskæringer. Hvad er det, der er tale om de næste 3–4 år? Det er en reel reduktion af de offentlige udgifter på siger og skriver 1 pct. om året, og det foregår i et land, som har vel nok verdens største offentlige sektor.

Og så taler Socialdemokratiet i øvrigt, som om vi overhovedet ingen udlandsgæld har. Skulle vi ikke tage udgangspunkt i den reelle situation? Det ville jeg mene var en fordel.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Hvor er det, hr. Ivar Hansen kan finde dokumentation for, at Socialdemokratiet ikke vedstår, at udlandsgælden sammen med arbejdsløsheden er vort lands to alvorligste problemer? Den slags insinuationer tjener ikke noget formål.

Naturligvis har Socialdemokratiet taget udlandsgældens bekæmpelse sammen med arbejdsløsheden så alvorligt og så konkret, at vi faktisk i »Gang i 90'erne« har lagt op til hårdt arbejde, en stram indkomstpølitik, en stram opspæringspølitik. Vi lover ikke nogen forbrugslettelser i et stykke tid, hr. Ivar Hansen, i modsætning til denne regering, men vi siger: Nu må det være en investeringsåret vækst i nye arbejdspladser, der samtidig – det er også det, der er hovedpointen – giver forbedringer både i beskæftigelse, arbejdsløshedsnedbringelse og gældsstandsning og gældsnedbringelse.